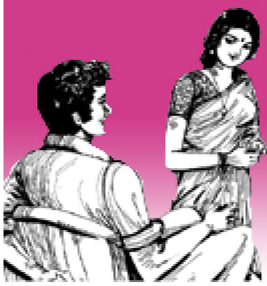

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

మెస్‌లో టిఫిన్ తిని బయటకొచ్చేడు హేమంత్.

" ఏవండీ, ఈ పుస్తకం మరచిపోయారు." మెస్‌లో పని చేసే కుర్రాడు ఓ పుస్తకం అందించాడు.

"నేనా?" ఆశ్చర్యం ప్రకటిస్తూ పుస్తకం వైపు చూశాడు హేమంత్. 'అమృతం కురిసిన రాత్రి - బాలగంగాధర్ తిలక్' పుస్తకాన్ని చూసి హేమంత్ కళ్ళు మెరిసేయి.

"కాని.. ఇది నాది కాదు" అన్నాడు.

"ఈయన కాదులే. ఇందాకొచ్చాడే, ఆ బుర్రమీసాల పెద్దాయన. కాలికొస్తదా, వేలి కొస్తదా ఎదవ కవిత్తం అంటూ విసిరి కొట్టిపోయాడు. రారా.. ఆ పుస్తకవక్కడ గిరాటెట్టి పని చూడు." అంది పెరవలి నుండొచ్చి మెస్ నడుపుతున్న పెద్దావిడ ఆ కుర్రాడిని.

ఆ కుర్రాడు ఆ పుస్తకాన్ని పక్కకి పడేసి తుర్రుమన్నాడు, తిన్న ఎంగిలి ప్లేట్లు తీస్తూ.

హేమంత్ పుస్తకం వైపు ఆర్తిగా చూశాడు. అట్ట ఎవరో తిన్నట్లు చిరిగి ఉంది.

అదృష్టం కొద్ది టైటిల్, కవి పేరు చెక్కు చెదరలేదు.

హేమంత్ ఆ పుస్తకాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని "నేను తీసుకువెళ్ళనా?" అన్నాడు సంశయంగా చూస్తూ.

"సుబ్బరంగానండీ, మాకెందుకు?" అందావిడ సాగదీస్తూ.

హేమంత్ పుస్తకాన్ని చేతిలోకి తీసుకుని ప్రేమగా అట్టని స్పర్శించాడు.

ఇదివరిలో తను తిలక్ కవితల్ని చాలాసార్లు చదివాడు. తనకెంతో ఇష్టం.

బుక్ పేజీలు తిప్పుతూ వాచి చూసుకున్నాడు. తొమ్మిదిన్నరే అయ్యింది. ఇంకా ఆఫీసు టైముకి గంట ఉంది.

రూముకి వెళ్ళాలనిపించలేదు.

తాళం తీసి ఊరికే కూర్చోవాలి.

అందుకే ఆఫీసుకి బయలుదేరాడు.

హేమంత్ వెళ్ళేసరికి యాదయ్య టేబుల్స్ క్లీన్ చేస్తున్నాడు.

"జర ఉండండ్రిసారూ!" అంటూ హేమంత్ టేబులు ఛెయిర్ తుడిచి ఫేన్ వేసాడు. బూజులు పట్టిన ఫేన్ పిండిమరలా శబ్దం చేస్తూ తిరగసాగింది.

హేమంత్ రిలాక్స్‌గా కూర్చుని తిలక్ పుస్తకం తిరగెయ్యసాగాడు.

అన్నీ తాను చదివిన కవితలే! కొన్ని కంఠస్థం కూడా వచ్చు. ఒక చోట అతని కళ్ళు ఆగిపోయాయి.

‘నాకు మీ సాహిత్య వివాదాలు తెలియవు. నలుగుర్నీ మంచి చేసుకోవడం అంతకన్నా తెలియదు. ఒక నిశార్ధ భాగంలో నక్షత్ర నివహ గగనం ఓరగా భూమ్మీదకు ఒంగి ఏదో రహస్యం చెబుతున్న వేళ ఒంటరిగా నా గదిలో నేను మేల్కొని రాసుకుంటుంటాను. నా హృదయ స్పందన మాత్రం నాకు వినిపిస్తూ ఉంటుంది. ఎదురుగా గోడమీద బల్లి ఏకాగ్రంగా నాకేసి చూస్తూ ఉంటుంది.

కిటికీ అవతల ఫెరన్ మొక్క క్రీగంట కనిపెడుతూ ఉంటుంది

కీచురాళ్ళు చప్పుడు....”

”హేయ్ వచ్చేసారా?” హేమంత్ తలెత్తి చూశాడు.

ఎదురుగా పద్మ గులాబీపూలు పట్టుకుని నవ్వుతూ.

”అప్పుడే వచ్చేసారన్నమాట. నాకన్నా ముందే.” అతని టేబుల్ మీద ఒక ఎర్రగులాబి పెడుతూ నవ్వింది.

”ఇదేంటి?” హేమంత్ పుస్తకం మూస్తూ చిరాగ్గా అడిగాడు. ”నిన్న చెప్పానుగా ఈ రోజు గులాప్పువ్వులు తెస్తానని.” అంది ఎదురుగా కూర్చుని అతను మూసిన పుస్తకాన్ని చొరవగా తీసుకుని పేజీలు తిప్పుతూ.

”నాకెందుకు, లేడీస్ కివ్వండి”

”అబ్బో, ఆడాళ్ళకా! ఆళ్ళతో నేనసలు మాట్లాడను. అన్నిటికీ వంకలే!” అని హేమంత్‌ని పట్టించుకోకుండా పేజీలు తిరగేసింది.

”ఏంటో, ఎవరితను. ఏదేదో రాసేసాడు. ఉండండి” అంటూ గబగబా వెళ్ళి తన బాగ్‌లోంచి ఒక డెయిరీ తీసి తిరిగొచ్చి కూర్చుని ”చదవండి” అంటూ అతని ముందుకి తోసింది.

”ఏంటిది?” హేమంత్ చిరాకునణుచుకుంటూ అడిగాడు.

”ఇతరుల డెయిరీలు చదివే అలవాటు నాకు లేదు.”

”అయ్యో అది డెయిరీ కాదండీ, నేను రాసిన కవితలు”

”మీరు కవితలు రాస్తారా?” ఆశ్చర్యపడుతూ పేజీలు తిప్పాడు.

రెండు పేజీలు తిప్పగానే అతనికి అర్థమయిపోయింది.

”యాదయ్యా, రెండు ఛాయిలు తే” అంటూ పది రూపాయిల నోటు యాదయ్య కిచ్చి పంపి అతని చేతిలో డెయిరి లాక్కుని ”ఇది చదవండి” అంది ఒక పేజీ చూపిస్తూ.

హేమంత్ అయిష్టంగానే ఆ పేజివైపు చూశాడు.

”చంద్రుడు ఆకాశంలో కనిపివ్వడంలేదు.

నిశి నాల్గువేపులా చీర చెంగుల్లా కమ్మేసుకుంది.

అదిగో అక్కడ ఒక్కచోట వెలుగుదార.

ఇదిగో.. ఇక్కడ ఈ మూల పొడిచేడు..

నా కళ్ళకి వెండిపళ్ళెంలా పట్టబడ్డాడు”

హేమంత్‌కి కడుపులో తిప్పింది.

”మీరే రాశారా?”

”అవును” పద్మ నల్లటి మొహం సిగ్గుతో వైలట్ రంగు తిరిగింది.

”బాగుంది” డెయిరీ ఆమె ముందుకి తోసి మళ్ళీ తిలక్‌ని అందుకున్నాడు.

”ఎలాగుంది?”

''బాగున్నాయి'' పొడిగా అనేసి లేచి వెళ్ళబోతుంటే ''అదేంటి నేను చాయి తెప్పిస్తుంటే..?'' అంది పద్మ చిరుకోపంగా.

హేమంత్ దిక్కుతోచక కూర్చున్నాడు.

''ఇదిగో ఇది చదవండి అంతలోకి'' అంటూ డైరి ముందుకి తోసింది.

''ఏంటిది?''

''చూడండి. తెలుస్తది''

హేమంత్ ఆ పేజివైపు చూశాడు.

'గుచ్చెం' అని హెడ్డింగుతో రాసిన కవిత అది.

''గుచ్చెమా! పూల గుచ్చెం'' అని మురిపెంగా నవ్వింది పద్మ.

''బాగుంది''

''ఏంటది, చదవే లేదుగా!''

''టైటిల్ చూస్తేనే అర్థమవుతోంది. అయినా మీకు కవిత్వం రాయడానికి స్ఫూర్తి ఎవరు?'' అన్నాడు హేమంత్.

స్టాఫ్ ఒక్కొరొక్కరే రావటం మొదలవడంతో హేమంత్‌కి కాస్త ఊపిరాడినట్లయింది.

''ఏమో, నాకలా రాయాలనిపించేస్తది''

''ఓహో!'' అన్నాడు అప్పుడే సీట్లో వచ్చి కూర్చున్న సూపర్నెంటు ముకుందం ముక్కుపొడుం ఎగబీలుస్తూ.

వనజ కిసుక్కున నవ్వింది అటెండెన్సు రిజిస్టరులో సంతకం పెడుతూ.

పద్మకి వళ్ళు మండింది.

''మా వీధిలో నాకెంత మంది ఫేన్సున్నారో తెలుసా?''

''అవునా, ఏ పత్రికలో వచ్చాయమ్మా నీ కవితలు, మాకు చెప్పనైనా చెప్పేవు కాదు'' అన్నాడు ముకుందం వెటకారంగా నవ్వుతూ.

''వారం వారం మా ఇంట్లో సాయిబాబా భజన చేస్తాం కదా! అప్పుడు చదువుతాను''

''అదేనా భజనంటే!'' అంది సుధారాణి నవ్వుతూ.

పద్మ మొహం కోపంతో ఇంకా నల్లబడి పోతోంది.

''చూడండి పద్మగారూ, ముందు అక్షరాలు నేర్చుకుంటే.. కవిత్వం రాయడం ఎంతసేపు. ఆ పనిమీద ఉండండి'' అంటూ సీట్లోంచి తక్కున లేచి వెళ్ళిపోయాడు హేమంత్.

పద్మ మొహం చెక్కు తియ్యని కందగడ్డలా పెట్టుకుని సీట్లోంచి లేచి వెళ్తోంటే ''అమ్మా పువ్వు.. గులాబీ పువ్వు తీసుకెళ్ళు'' అన్నాడు బాలయ్య ఛీఫింజినీరు దగ్గర నుండి ఫైల్సు తీసుకొస్తూ.

పద్మ కొరకొరా చూస్తూ పువ్వు తీసుకుని సీట్లో కెళ్ళింది కసిగా.

బావ రామారావు రాసిన ఉత్తరం హేమంత్‌ని తీవ్ర అశాంతికి గురిచేసింది.

చేస్తున్న వ్యాపారంలో నష్టం వచ్చి ఇంటిమీద అప్పు చేసినట్లు - అది నెలాఖరుకి కట్టకపోతే.. ఇల్లు జప్తవుతుందని.. వీలయితే అప్పుగా సాయం చెయ్యమని.

హేమంత్‌కి దిక్కుతోచలేదు.

తనా సర్వీసులో కొత్తగా జేరాడు. లోన్ దొరకదు. కానీ బావగారు ఎప్పుడూ ఒక రూపాయి కూడా అడిగి ఎరగరు. తనకు తండ్రిలాంటి వాడు. ఎంత కష్టమొచ్చి నోరు తెరిచారో!

ఆ రాత్రి రాజేశ్వరి ఫోను చేసింది.

"ఒరేయ్, తమ్ముడూ! ఈమధ్య మీ బావగారేంటో దిగులుగా ఉన్నార్రా! అడిగితే ఏవీ చెప్పరు. భోజనం కూడ సరిగ్గా చేయడం లేదు. ఒకసారి కనుక్కో. నీ కన్నా నిజం చెబుతారేమో!"

అక్క మాటలకి మరింత బాధ కల్గింది హేమంత్‌కి.

ఇంటి గురించి, ఆర్థిక విషయాల గురించి అసలెప్పుడూ ఏమీ పట్టించుకుని ఎరగని హేమంత్ మొదటిసారి తన నిస్సహాయతకి సిగ్గుపడ్డాడు.

మళ్ళీ తల్లి గుర్తొచ్చింది.

ఎప్పుడూ చిరుబుర్రులాడుతూ ఏమాత్రం ఇంటిని పట్టించుకోని తండ్రితో వేగుతూ తమందర్ని ఎలా ఆదరంగా చూసుకోగలిగిందో... ఆలోచించే కొలది ఆశ్చర్యం వేసింది హేమంత్‌కి.

తలగడ వేసుకుని చాపమీద పడుకుని తిలక్ పుస్తకం చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. వెంటనే పద్మ కవిత్వం గుర్తొచ్చి పుస్తకం పక్కన పెట్టేసాడు.

"రమేష్ గారిని అడిగితే..?'

"అమ్మో... ఆ వంకన తనని వాడుకోటానికి ప్రయత్నిస్తాడేమో!"

"అయినా తప్పదు. ప్రయత్నం చేయాలి కదా!" అనుకుని నిద్రకి ప్రయత్నించాడు హేమంత్.

తను పిలవకుండానే రూములోకొచ్చిన హేమంత్‌ని చూసి చాలా సంతోషపడిపోయాడు రమేష్ బాబు.

"రా, హేమంత్, రారా! నిన్నసలు కనిపించనేలేదు" అన్నాడు సాదరంగా.

హేమంత్ కొంచెం సంశయంగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

రమేష్ అతన్ని గమనిస్తూ "ఏం జరిగింది, ఏవైనా ప్రోబ్లమా?" అన్నాడు సందేహంగా.

ఔనన్నట్లుగా తల పంకించాడు హేమంత్.

"ఏంటో చెప్పు. నేను నీకు బ్రదర్‌లాంటివాడిని. నా దగ్గర హెజిటేషన్సు వద్దు." అన్నాడు ఎంతో ఆదరం చూపిస్తూ.

హేమంత్ టూకీగా పరిస్థితి వివరించాడు.

"అంత పెద్ద ఎమౌంటా, నాకు పెద్ద కష్టం కాదుగాని.. ఎప్పటికప్పుడు ఇంటరెస్టులకిచ్చేస్తుంటాను. ఓ పని చేద్దాం. పద్మని అడిగి చూద్దాం"

హేమంత్ నొసలు చిట్లించాడు.

"పద్మగారినా?" అన్నాడు అయిష్టంగా.

"అవును. నా దగ్గర మూడు పర్సెంటుకి తీసుకుని తను అయిదు పర్సెంటుకి అప్పులిస్తుంది" అంటూ బెల్ కొట్టాడు.

"వద్దు సర్! ఆవిణ్ణి అడగడం ఇష్టంలేదు" అన్నాడు కంగారుగా హేమంత్.

ఇంతలో బాలయ్య రానే వచ్చాడు.

"పద్మగారిని పిలువు" బాలయ్య ఇద్దరి వైపు అదోలా చూసి రివ్వున వెళ్ళాడు.

"వద్దండీ!" అన్నాడు హేమంత్ మళ్ళీ. ఇంతలో పద్మరానే వచ్చేసింది.

"ఏంటిసారి!" అంటూ.

"కూర్చో" అన్నాడు రమేష్ ఏకవచనలో.

పద్మ మెలికలు తిరుగుతూ హేమంత్ పక్క ఛెయిర్‌లో కూర్చుంది.

"కొంచెం డబ్బు కావాలి" అన్నాడు రమేష్ బాబు.

"ఎంత?" అంది హేమంత్ వైపు క్రీగంట చూస్తూ.

"లక్ష ఉందా?"

"ఎవరికి?"

"ఎవరికయితే నేం లే! నాకే అనుకోరాదూ!" అన్నాడు రమేష్ విసుగ్గా.

"బాగుంది. మీ డబ్బే మీరడుగుతున్నారా? మీకయితే పది పర్సెంటు" అంది పద్మ వంకర నవ్వు నవ్వుతూ.

"సరిగ్గా చెప్పు"

"ఎవరిక్కావాలో వాళ్ళడగొచ్చు కదా!" హేమంత్ వైపు వాలు చూపులు చూస్తూ నవ్వింది పద్మ.

"అయిగా చూడాలి సార్. మొన్న శర్మగారి కూతురి పెళ్ళంటే, ఉన్నదంతా ఇచ్చేసాను" అంది తిరిగి.

"బెట్టు చేయకు. నీ దగ్గరే ఉండే ఉంటాయి. నువ్వు చెయ్యని వ్యాపారమేం ఉంది!"

"ఏంటి సార్! అలా అంటారు!"

హేమంత్‌కి సంభాషణంతా చాలా చిరాగ్గా ఉంది.

సర్రున పైకి లేచి నిలబడి "వద్దు సర్!" అంటూ లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

"అబ్బో లక్షరూపాయలకి గతిలేదుగాని.. " అని సన్నగా రాగం తీస్తూ బయటకొచ్చింది పద్మ.

హేమంత్ సీట్లో కూర్చుని ఫైలు డీల్ చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడే కాని.. మనసంతా చిరాగ్గా అయిపోయింది.

రమేష్ బాబుమీద చాలా కోపం వచ్చింది.

"ఏదో స్నేహంగా సహాయం చేస్తాడని వెళితే అంతా ఫస్ చేసేడు. ఏంటిదంతా, ఈ ఆఫీసులో జరగని వ్యాపారాలు లేవా! గవర్నమెంటు ఆఫీసులు ఇంత అధోగతిలో ఉంటాయా!" అనుకున్నాడు విసుగ్గా.

ఇంతలో ఎకౌంట్ సెక్షన్ అటెండరు రాజయ్య వచ్చి.

"రండి సార్లూ! పూజ జరుగుతోంది!" అన్నాడు అందర్నీ.

సెక్షనంతా బిలబిలా లేచారు ఎక్కడి ఫైళ్ళక్కడ వదిలేసి.

రమేష్ బాబు కూడా ఛాంబర్‌లోంచి బయటకొచ్చి "రా, హేమంత్.. పూజకెళ్దాం" అన్నాడు.

"పూజా?" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు హేమంత్.

"అవును. దశరా నవరాత్రులు కదా, మన ఎకౌంట్‌సెక్షన్‌లో ఈ తొమ్మిదిరోజులు ఘనంగా పూజలు జరుగుతాయి" అంటూ హేమంత్ చెయ్యి పట్టుకుని లాక్కెళ్ళాడు.

అక్కడప్పటికే పెద్ద క్యూ ఉంది.

ఎకౌంట్ సెక్షన్ రూపమే మారిపోయింది. స్టాఫ్ కుర్చీలు, టేబుల్స్ అన్నీ ఓ పక్కకి తోసేసి పూలతో సెక్షనంతా డెకరేట్ చేసారు. దుర్గాదేవి అవతారాల పటాలన్ని గోడలకి తగిలించి దండలు వేసారు. అచ్చం ఒక గుడిలా ఉంది సెక్షన్. ముఖ్యంగా ఎకౌంట్స్ సెక్షన్

సూపర్నెంటు కనకలింగం, కేషియర్ ముసలయ్య ఎర్రటి పంచెలు కట్టి, నొసలంతా వడియాలు పట్టినట్లు బొట్లన్ని బొట్లు పెట్టుకుని అర్ధ నిమీలిత నేత్రాలతో నిలబడి అందరికి తీర్థప్రసాదాలు ఇస్తున్నారు.

అక్కడి పరిస్థితి చూసి తెల్లబోయాడు హేమంత్.

ఆఫీసుల్లో ఇలా పూజలు చేస్తారని అతని కసలు తెలియదు.

"ఇదేంటిది, ఆఫీసుల్లో.. ఇలా" అన్నాడు తను చూస్తున్నది జీర్ణించుకోలేక.

"అంతే ఇక్కడ. ఎందుకొచ్చిందో ఏమోగాని మన హైదరాబాదులో... ఇలానే చేస్తారు. రా ప్రసాదం తీసుకుంది గాని.." అంటూ రమేష్ బాబు షూ తీసి భక్తిగా వంగి లోపలి కెళ్ళాడు.

"సీ ద ఫన్" అంటూ అక్కడే కారిడార్ గ్రిల్‌కి జేరబడి నవ్వింది ప్రియ.

హేమంత్ కూడా నవ్వుతూ "వాటీజ్ దిస్ ప్రియా?" అన్నాడు పక్కకెళ్ళి నిలబడుతూ.

"చూశారా! రెండురెళ్ళెంత అంటే చెప్పలేని కనకలింగంగారికి ఎంత డిమాండో ఈ పదిరోజులూ. దేవుడి రిప్రజెంటేటివ్ కదా!" అంటూ నవ్వింది అప్పుడే అక్కడ కొచ్చిన సుధారాణి.

రికార్డు అసిస్టెంటు అలివేలు హారతి పాటలు పాడింది.

"పదండి కాస్సేపు కాంటిన్‌కి పోదాం. ఇంకాస్సేపటికి పూనకాలొచ్చినా ఆశ్చర్యపోనక్కర్లేదు" అంది సుధారాణి.

హేమంత్ కూడా నవ్వుతూ అక్కణ్ణుంచి తప్పుకున్నాడు.

వరుసగా మూడు రోజులు సెలవలు రావడంతో ఊరికి బయలుదేరాడు హేమంత్.

వెళ్తున్నాడే కాని మనసు మనసులో లేదు.

డబ్బుతో వెళ్ళలేక పోతున్నాడు.

"బావగారెంత ఆశపెట్టుకుని చూస్తున్నారో"

ఏం చెప్పాలి.

తమ్ముణ్ణి చూడగానే ఎంతో ఆనందంగా ఎదురొచ్చింది రాజేశ్వరి. రామారావు కూడా ఆదరంగా పలకరించి చేతిలో బాగ్ అందుకున్నాడు. అప్పటికే శ్రీదేవి, సరసవతి సంసారాలతో సహా వచ్చేసారు. ఇల్లంతా పండగ వాతావతణంతో కళకళలాడుతోంది.

హేమంత్ హైదరాబాదు నుండి తీసుకెళ్ళిన గాజులు, స్వీట్స్ రాజేశ్వరి చేతికిచ్చాడు.

స్నానం చేసి తండ్రి దగ్గర కెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

అతను తన కోర్టుకాగితాలు చూసుకుంటూ "ఎలా ఏడ్చావు? సిగరెట్లు బాగ తాగుతున్నావా? ఆ పెదాలలా ఏడ్చాయేంటి నల్లగా!" అన్నాడు.

హేమంత్ జవాబు చెప్పలేదు.

"ఆరోగ్యం ఎలా ఉంది నాన్నగారూ?" అన్నాడు మెల్లిగా

"కనపడ్డంలేదూ! సుబ్బరంగా దిబ్బరొట్టెలా ఉన్నాను. ఇదిగో రేపో మాపో మనం గెలుస్తాం. చూస్తూండు. ఆ బీచ్ రోడ్డులో పెద్ద మేడలో కెళ్ళిపోతాం" అన్నాడాయన.

రాజేశ్వరి గుమ్మం దగ్గర నిలబడి తమ్ముణ్ణి రమ్మన్నట్లుగా సైగ చేసింది.

హేమంత్ లేచి వెళ్ళాడు.

"రారా! భోంచేద్దువుగాని. ఆయన శ్వాస, ఆశ కూడా ఆ దిక్కుమాలిన కొంపే. అమ్మని ఒక్కసారి కూడా తలచుకోడు మహానుభావుడు" అంది కోపంగా.

అందరూ కలిసి భోజనాలు చేసాక "సరోజని ఆంటీ ఎలా ఉంది?" అనడిగాడు.

"ఉంది. వెళ్ళి చూసిరా! ఎప్పుడెళ్ళినా నీ సంగతే అడుగుతుంది" అంది రాజేశ్వరి.

హేమంత్ ఆమెకని ఒక చీరకొన్నాడు.

అది తీసుకుని సరోజని ఇంటితలుపు కొట్టాడు.

ఎప్పుడూ తలుపు కొట్టే అవసరం లేకుండా వీధిలోనే కూర్చునుండే సరోజని ఇంటి తలుపులు మూసి ఉండటం హేమంత్‌కి బాధగా అనిపించింది.

సరోజని తలుపు తీసి "ఎవరూ? అంది గుర్తుపట్టనట్లుగా.

"నేనాంటీ, హేమంతుని."

"ఓరి, నువ్వురా ఏవంతూ! రారా! ఎప్పుడొచ్చేవూ?" అంది కుర్చీ ముందుకి జరిపి.

హేమంత్ చీర పాకెట్టు ఆవిడకందించి కూర్చున్నాడు.

"ఏంటివి?" అంటూ పేకెట్‌లోంచి చీరతీసి చూసింది.

"ఏంట్రా, నాకిప్పుడెందుకురా చీర" అంది బాధగా.

"ఇప్పుడు మీ అమ్మ ఉండుంటే.. ఎంతో సంతోషించేదిరా. ఏంటో, దానదృష్టం నిన్ను ప్రయోజకుడిగా చూడలేకపోయింది. ఈరోజు ఈ చీర దానికిచ్చుంటే.. ఎంతానంద పడేది. సర్లే ఎలాగుందక్కడ. బాగున్నావురా!" అంది గడ్డం పుణుకుతూ.

హేమంత్ తల పంకించేడు.

"ఆడెల్లిపోయాడుగా. నా బతుకిట్టా బండలయింది. ఎదవ! బాగా చూసుకునేవాడు. నేనే ఆడితో పోలేక, ఆడు లేకుండా ఉండలేక దిక్కుమాలిన బతుకనుకో. అసలంత ప్రేమించకూడదనుకో. ***ఏం పెళ్ళిళ్ళురా. ఒకళ్ళమీద ఒకళ్ళు వాలిపోడం. ఒకళ్ళు పోయాక.. మరొకళ్ళు చావలేక బతకడం.."*** అంటూ నిట్టూర్చింది సరోజని.

"అది సర్లే... మీ బావగాని ఏవన్నా చెప్పాడా?"

"దేని గురించాంటీ?" అన్నాడు హేమంత్.

సరోజని అటూ ఇటూ చూసి "రామారావు ఇబ్బందుల్లో ఉన్నాడురా! ఇంటిమీద అప్పుంది. నాకు మీ అక్క చెప్పలేదనుకో. వేరే వాళ్ళవల్ల తెలిసింది." అంది కొంచెం స్వరం తగ్గించి.

హేమంత్ అవునన్నట్లు తల పంకించాడు.

"నిన్నగాక మొన్న ఉద్యోగంలో చేరినోడివి... నీకెక్కణ్ణుంచొస్తాయిరా! అందుకే.. నేనొకటి అనుకుంటున్నా!"

హేమంత్ ఆమెవైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments